

Arrest

nr. 153 827 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 april 2015 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 september 2014 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 20 maart 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.09.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten op 13.01.2011 door de Correctionele rechtbank van Mechelen: Opzettelijke slagen en verwondingen, met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, opzettelijke slagen en verwondingen, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf en op 20.12.2012 voor vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen, opzettelijke slagen en verwondingen. Verder bevat het administratief dossier nog een hele lijst van PV's die werden opgesteld nadien. Waaruit redelijkerwijze kan besloten worden dat gezien de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene is gehuwd in 2014. Het getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de partner vanuit illegaal verblijf en met tal van feiten op zijn kerfstok een gezinssituatie te creëren, waaruit dan uiteraard ook het verblijfsrecht zou moeten voortvloeien. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België, getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. De recidive van betrokkene zorgt bovendien voor een reëel en actueel gevaar voor de openbare orde. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat mevrouw verder in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 *iuncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

Verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 43, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8, § 1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker voert eveneens een manifeste appreciatievergissing aan.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Verweerder stoelt zijn beslissing op het persoonlijk gedrag van verzoeker, waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, meer bepaald omdat hij op 13/01/2011 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en tevens op 20/12/2012 voor vernieling van een afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen en opzettelijke slagen en verwondingen.

Verder verwijst verwerende partij naar het administratief dossier, waarin nog een hele lijst van PV's werden opgesteld.

Verweerder meent hieruit redelijkerwijze te kunnen besluiten :

" Gezien de aard, de ernst , de recentheid in de tijd van de feiten, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving."

Ten slotte stelt verweerder dat bij het nemen van deze beslissing wel degelijk rekening gehouden werd met artikel 8 EVRM:

" Het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen, alwaar zij legaal kunnen binnkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat mevrouw verder in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven."

Artikel 43.2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

" Artikel 43 "[...]". Verzoeker verwijst naar een vorige, op 22/02/2011, door verweerder genomen beslissing van weigering van machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, gericht tegen zijn broer S., geboren op 31/05/1990, eveneens om redenen van actueel gevaar voor de openbare orde.

Deze beslissing werd vernietigd bij het op 17/12/2012 door de RVV gewezen arrest nr. 93.767 wegens schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Weliswaar werd deze eerder genomen vernietigde beslissing m.b.t. tot broer S. genomen in andere omstandigheden dan de thans aangevochten beslissing, doch in beide onderscheiden beslissingen is er een gemeenschappelijke factor, m.n. dat de aangeklaagde strafbare feiten meerdere jaren vóór het nemen van de aangevochten beslissing gepleegd werden, waardoor de bedreiging voor de openbare orde actueel niet meer voorhanden is. De om reden van gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten immers in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen, quod non in casu. Bovendien vormen strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden tot het nemen van de aangevochten beslissing van weigering van verblijf. Het evenredigheidsprincipe werd geschonden door geen rekening te hebben gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker enerzijds en anderzijds met het feit dat hij op amper achtjarige leeftijd samen met zijn ouders zijn herkomstland heeft verlaten, land waarmee hij geen enkele band meer heeft en waar hij dus niemand achtergelaten heeft.

De overweging van verweerder dat het het gezin van verzoeker immers vrijstaat zich elders als gezin te vestigen, waar zij legaal kunnen binnkomen en verblijven, is totaal uit de lucht gegrepen en volkomen surrealistisch, wetende dat de Nederlandstalige echtgenote van verzoeker tewerkgesteld is bij arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en voltijds sinds de maand juni 2014 en dat zij haar werk niet kan verlaten om zomaar op avontuurlijke wijze naar een voor haar totaal onbekend land te vertrekken, land waarvan zij de taal hoegenaamd niet kent en waar zij uiteraard niet aan werk zou kunnen geraken, laat staan verzoeker zelf, die geen enkele kans maakt om zich in een ander Europees land te vestigen, gelet het bevel om het grondgebied te verlaten dat zich uitstrekt over alle Schengenlanden, en er dus ook geen geldig visum kan bekomen.

Bovendien verblijft gans zijn familie in België en hem hiervan afzonderen zou hem nog dieper in de put storten.

Het enige wat verzoeker kan helpen zijn integratie in ons land te vervolmaken is net dicht bij zijn familie te blijven. De stelling van tegenpartij berust dus op een pure stijlclausule die niet beantwoordt aan de

materiële noch aan de formele motivatieplicht. In onderhavig geval blijkt de onevenredigheid van de genomen maatregelen met de uiterst zware familiale nadelen ten overvloede.

Opmerkelijk is dat de aangevochten beslissing melding maakt van twee vonnissen gewezen op 13/01/2011 en 20/12/2012 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen, die betrekking hebben op feiten minstens van meer dan 3 jaar of 4,5 jaar geleden, zodat de actualiteit van gevaar voor de openbare orde duidelijk ontbreekt. Verder maakt de aangevochten beslissing melding van een aantal PV's, waarvan de lijst terug te vinden is in een schrijven van 13/11/2011 van het Politiecommissariaat van de Stad Mechelen gericht aan de DVZ, PV's waarvan geen enkele datum vermeld wordt en waarin men gewoonweg schrijft dat verzoeker "is gekend voor volgende feiten". Men weet hoegenaamd niet welke gevolgen aan deze PV's gegeven werden, noch de datum van de vermeend gepleegde feiten zodat men niet in de mogelijkheid verkeert het actueel gevaar voor de openbare orde in te schatten.

Evenmin valt uit te maken of verzoeker dader, mededader, medeplichtige of slechts getuige was en of deze feiten gepleegd werden tijdens de jeugd (minderjarigheid) van verzoeker.

Tenslotte werden deze PV's reeds tevergeefs aangehaald in het kader van de vorige, vernietigde beslissing dd. 22/02/2011, nu zij niet weerhouden werden in het vernietigingsarrest nr. 93.767 gewezen op 17/12/2012 door de RvV. Na het vernietigen van de vorige ongegrondheidsbeslissing 9 bis bij arrest dd. 17/12/2012, heeft de raadsman van de familie van verzoeker per fax van 14/01/2013 de aanvraag van zijn ouders met o.a. de volgende documenten aangevuld:

- Brief dd. 20/12/2012 van mevrouw L. K., verhuurster van de woning van betrokkenen sinds juli 2003, volgens wie betrokkenen goed geïntegreerd zijn in de Belgische maatschappij en de ouders voldoende hun best doen om hun kinderen een waardig leven te bieden. Zij is dan ook overtuigd dat betrokkenen de nodige kansen moeten krijgen om zich goed te voelen in de samenleving en zij verdienen volgens haar zeker een gelukkig leven in ons land.

- Brief ondertekend door de familie B.-S., die schrijft dat de familie van verzoeker reeds 12 jaar in België leven en volledig geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, dat de moedertaal van de kinderen het Nederlands geworden is en dat het ongeoorloofd is dat een moderne Belgische gemeenschap een perfect geïntegreerd gezin zolang doet wachten op een minimum van zekerheid om in ons land een nieuw leven te kunnen beginnen.

- Brief dd. 30/12/2012 van mevrouw C. V., op dat ogenblik vriendin van verzoeker sedert 5 jaar en thans zijn echtgenote :

" Ze zijn hier al zo lang en ze zijn helemaal geïntegreerd, deze mensen zijn van goeie wil en hebben al zo hard gevochten om tot hier te geraken, geef hun aub een kans, ze verdienen dat. " Verzoeker wenst nog als volgt te repliceren op de door tegenpartij aangehaalde motieven.

Volstrekt geslaagde integratie

Eerst en vooral dient aangestipt te worden dat de aanvraag tot machtiging van verblijf van de familie van verzoeker wel degelijk ontvankelijk bevonden werd, waaruit blijkt dat tegenpartij de buitengewone omstandigheden heeft aanvaard en dat de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning niet in het buitenland kan ingediend worden, doch enkel in België.

Dit is dan ook onverenigbaar met de stelling dat het het gezin van verzoeker immers vrijstaat zich elders als gezin te vestigen, alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en er te verblijven ...

Zulk een motivatie berust dus op een volstrekte tegenstrijdigheid en op een kennelijk foutieve appreciatie, zowel in rechte als in feite. Deze stelling berust dus op een pure stijlclausule die niet beantwoordt aan de materiële noch aan de formele motivatieplicht. In onderhavig geval blijkt de kennelijke onevenredigheid van de genomen maatregel met de uiterst zware familiale nadelen ten overvloede. Een brutale stopzetting van zijn geslaagde integratie en duurzame bindingen, waarvan hij thans onbetwistbaar blij gegeven heeft, zou alleszins een onherstelbare schade uitmaken voor de door hem succesvol gedane moeite. De plicht van voorzichtigheid en zorgvuldigheid dringt zich meer dan ooit op aan het Bestuur, nu de DVZ zelf de bijzonder geslaagde integratie van betrokkene heeft kunnen vaststellen. De door tegenpartij aangehaalde motivatie dienaangaande is dus volledig misplaatst.

Het behoort aan het Bestuur rekening te houden met alle voorhanden zijnde elementen en een grondig onderzoek dienaangaande te voeren, quod non in casu. Hieruit blijkt dat tegenpartij haar beslissing op een bijzonder partiële en tendentieuze en zeker onvolledige wijze heeft genomen. Aldus heeft tegenpartij kennelijk een onredelijk en onrechtmatig gebruik gemaakt van haar appreciatiebevoegdheid."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het voornoemde artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 8 van het EVRM. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat verzoeker gezien de aard, de ernst en de recentheid van de feiten nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt van het fundamenteel belang van de samenleving. De gemachtigde leidt dit af uit twee veroordelingen van 13 januari 2011 en 20 december 2012, waarbij verzoeker werd veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte en arbeidsongeschiktheid, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, voor vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen en opnieuw opzettelijke slagen en verwondingen. Verweerder verwijst verder naar het feit dat ook nadien nog een lijst van PV's werd opgesteld waaruit de actualiteit van het problematisch gedrag van verzoeker blijkt. Verweerder verwijst verder eveneens naar het huwelijk dat verzoeker in 2014 is aangegaan, doch meent dat de familiale en persoonlijke belangen gezien de recidive ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. Verweerder motiveert eveneens het bevel op grond van artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet nu het legaal verblijf in België is verstreken.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht, bijgevolg kan een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet aanvaard worden.

In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad evenmin toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 43 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 43, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen."

Hogervermeld artikel 43 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG werd voorafgegaan door artikel 3, lid 2 van de richtlijn 64/221/EG van de Raad voor de coördinatie van de voor de vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid.

Hierbij kan verwezen worden naar het arrest van het Hof van Justitie van 27 oktober 1977 (HvJ., jur, Hof, 1977, blz. 2013) dat artikel 3, lid 2 van de voormelde richtlijn interpreteert. Het Hof stelt: *"dat hieruit volgt dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde; dat het aan de nationale autoriteiten en eventueel aan de nationale rechterlijke instanties staat in elk afzonderlijk geval daarover te oordelen, [...]"*

Uit deze interpretatie en uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet zelf blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat het verblijf te weigeren, zoals verzoeker eveneens aanvoert. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de zin dat er bij betrokkene nog een neiging bestaat om het gedrag te handhaven doch dat het ook mogelijk is dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging.

Verzoeker verwijst in diens verzoekschrift naar het arrest nr. 93 767 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) waarbij de Raad een beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde ten aanzien van een van de broers van verzoeker, B.S. had vernietigd. Hij stelt dat de omstandigheden weliswaar anders waren maar dat de aangeklaagde feiten eveneens niet langer actueel waren.

Vooreerst merkt de Raad op dat thans de vraag voorligt of er op een afdoende, evenredige, zorgvuldige en redelijke wijze werd gemotiveerd aangaande de vraag of het werkelijk gedrag van verzoeker, die het voorwerp van de beslissing uitmaakt, een werkelijke en actuele bedreiging uitmaakt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het feit dat de Raad in zijn arrest van oordeel was dat niet was aangetoond dat het werkelijk gedrag van zijn broer een actueel gevaar vormde voor de openbare orde betreft uiteindelijk een andere persoon wiens gedrag niet het uitgangspunt vormt van de thans bestreden beslissing. Het betrof dus per definitie andere omstandigheden, zoals verzoeker zelf aanstipt. Bijkomend blijkt dat het vernietigingsarrest dat werd genomen ten aanzien van de bijlage 20, die werd genomen in hoofde van de voormelde broer van betrokkene, niet werd vernietigd omdat in die zaak de aangeklaagde feiten niet langer actueel waren. De Raad heeft de bestreden bijlage 20 van de broer in het voornoemde arrest in eerste instantie vernietigd omdat die bestreden beslissing reeds werd genomen nog voor de termijn van drie maanden, zoals neergelegd in de artikelen 52, § 2 *iuncto* artikel 50, § 2, 6°, c) van het Vreemdelingenbesluit waarbinnen stavingsstukken konden worden aangebracht, was verstreken. Vervolgens achtte de Raad artikel 43 van de Vreemdelingenwet geschonden, nu het verslag van de Mechelse politie waarop de gemachtigde zijn stelling steunde dat er sprake was van een actuele bedreiging voor de openbare orde, niet was opgenomen in het administratief dossier. Uit het administratief dossier bleek dat het strafblad van verzoeker enkel melding maakte van een vonnis waarbij verzoeker in 2008 werd veroordeeld tot een geldboete wegens het rijden zonder verzekering en zonder rijbewijs. Er was geen enkel stuk dat verwees naar het feit dat de broer zich had schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen. Er was in het dossier van de broer evenmin enige aanduiding omtrent het wanneer van de volgens de gemachtigde door de broer gepleegde feiten. De Raad moest concluderen dat de gemachtigde zich enkel had gesteund op een politieverslag dat zich niet in het administratief dossier bevond. Het herhaaldelijk gedrag dat volgens de gemachtigde een

gevaar vormde voor de openbare orde, kon in hoofde van verzoekers broer niet worden vastgesteld. Uit hetgeen *infra* volgt, zal blijken dat dezelfde vaststellingen niet voor verzoeker kunnen gedaan worden.

Waar verzoeker verder meent dat de actualiteit van het gevaar ontbreekt nu de vonnissen van 13 januari 2011 en 20 december 2012 betrekking hebben op feiten van 3 tot 4,5 jaar geleden, kan de Raad niet volgen. Vooreerst dateert de laatste veroordeling inderdaad van 2012 en vervolgens heeft de gemachtigde inderdaad verwezen naar een hele lijst van PV's die werden opgesteld nadien. In tegenstelling tot het dossier van de broer blijkt het administratief dossier van verzoeker wel de specifieke lijst te bevatten, die de gemachtigde als basis neemt voor zijn stelling. Uit deze lijst blijkt dat na de feiten in 2008, waarvoor verzoeker dus respectievelijk in 2011 en 2012 werd veroordeeld, in 2009 nog 7 PV's op zijn naam werden opgemaakt voor opzettelijke slagen en verwondingen, verduistering, opzettelijke vernielingen en drugsbezit. In 2010 was verzoeker gekend voor zware diefstal, opzettelijke slagen en verwondingen, bedreiging zonder bevel of voorwaarde, in 2011 opnieuw twee maal respectievelijk voor opzettelijke slagen en verwondingen en vernielingen, in 2012 voor opzettelijke slagen en verwondingen en in 2013 voor het bezitten en verkopen van drugs en opnieuw voor opzettelijke slagen en verwondingen. In tegenstelling tot het dossier van de broer kan *in casu* wel degelijk worden vastgesteld wanneer de feiten door de politie werden geverbaliseerd. In tegenstelling tot het dossier van de broer wordt *in casu* niet betwist dat de beide veroordelingen betrekking hadden op onder meer opzettelijke slagen en verwondingen en kan wel degelijk uit het gevoegde stuk in het administratief dossier worden vastgesteld dat er een neiging bestaat om het gedrag in de toekomst te handhaven nu er in 2013 opnieuw een PV werd opgemaakt voor opzettelijke slagen en verwondingen. Sedert 2009 is verzoeker meerderjarig, dus in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, kan wel uitgemaakt worden of de feiten al dan niet als minderjarige werden geverbaliseerd en blijkt dus dat verzoeker sinds zijn meerderjarigheid nog voor tal van feiten bekend is bij de politie.

Waar verzoeker nog aangeeft dat niet gekend is welk gevolg aan deze PV's werd gegeven en niet gekend is of verzoeker dader, mededader, medeplichtige of slechts getuige was, meent de Raad dat uit het *"synthesedocument telefoongesprek van 20 maart 2015"* afdoende blijkt dat het niet gaat om een resem feiten waarvan verzoeker getuige zou zijn geweest. De lijst werd immers opgesteld als antwoord op de vraag of een recent lijstje kon worden opgemaakt van PV's opgesteld voor verzoeker en de politie heeft hierop geantwoord: *"akkoord, er waren nog vele feiten in 2012, zowel in Mechelen als Leuven en een vijftal in 2013 wegens drugsfeiten, in 2014 illegaal verblijf"*. Of verzoeker de feiten worden ten laste gelegd als dader, mededader of medeplichtige en welk gevolg er aan werd gegeven, blijkt inderdaad niet, doch acht de Raad het van de gemachtigde niet onredelijk deze elementen mee te nemen in de beoordeling van het actueel en werkelijk gedrag van verzoeker nu deze geheel in de lijn liggen van de twee veroordelingen, eveneens onder meer voor opzettelijke slagen en verwondingen, dermate dat wel degelijk op grond van die PV's redelijkerwijs kan worden vastgesteld dat bij betrokkene op het moment van de bestreden beslissing nog een neiging bestond om het gedrag te handhaven.

Waar verzoeker nog stelt dat de PV's reeds tevergeefs werden aangehaald in het voornoemde arrest van de Raad, herhaalt de Raad dat de beoordeling van de Raad in dit arrest enkel betrekking had op de broer van verzoeker, hetgeen afdoende blijkt uit het feit dat het arrest expliciet stelt in punt 3. dat de tweede bestreden beslissing enkel betrekking heeft op derde verzoekende partij, zijnde de broer B.S. en dat bijgevolg enkel derde verzoekende partij over het vereiste persoonlijke belang beschikte om die beslissing in rechte aan te vechten.

De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde is uitgegaan van verkeerde gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Evenmin stelt de Raad vast dat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, of dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld.

Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Verzoeker voert eveneens een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving

nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt niet betwist door verweerder dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het in artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en familie- en gezinsleven is echter niet absoluut. Immers voorziet § 2 van artikel 8 van het EVRM dat de inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven. Het Hof heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen regelen. In beide gevallen dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wat de legaliteits- en legitimiteitscriteria betreft, is de beslissing genomen met toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en bijgevolg in overeenstemming met artikel 8, § 2 van het EVRM.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19

februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

In casu wijst verzoeker specifiek op zijn jeugdige leeftijd en op het feit dat hij reeds sedert zijn 8 jaar in België is en samen met zijn ouders en broers zijn herkomstland heeft verlaten en bijgevolg er geen enkele band meer heeft. Vervolgens wijst verzoeker op het volgens hem volkomen surrealistisch karakter van de suggestie van de gemachtigde zijn gezinsleven elders te leiden, nu de echtgenote van verzoeker tewerkgesteld is met een contract van onbepaalde duur en zij haar werk niet kan verlaten om naar een voor haar onbekend land te vertrekken. Ook voor verzoeker heeft het bestreden bevel tot gevolg dat hij zich onmogelijk nog in een ander Europees land zou kunnen vestigen en er ook geen visum kan bekomen. Bovendien zou de afzondering van zijn familie hem nog dieper in de put storten. Verzoeker meent bijgevolg dat de bestreden beslissing onevenredig is gezien de zware familiale nadelen.

De Raad is echter van oordeel dat uit verzoekers betoog geen surrealistische onoverwinnelijke obstakels kunnen afgeleid worden die ertoe leiden dat verzoeker en zijn echtgenote hun recht op gezinsleven niet kunnen uitoefenen in het land van herkomst van verzoeker. Hij heeft inderdaad naar aanleiding van zijn aanvraag loonfiches voorgelegd van zijn echtgenote, zodat de gemachtigde van deze tewerkstelling op de hoogte was voor de bestreden beslissing en hij verblijft reeds geruime tijd op het grondgebied, desalniettemin blijkt niet dat verzoeker en diens echtgenote in de onmogelijkheid zouden zijn werk te vinden in het herkomstland of blijkt niet dat de echtgenote in de onmogelijkheid zou zijn een vreemde taal aan te leren. Verzoeker stipt zelf zijn jonge leeftijd aan en uit het dossier blijkt dat zijn echtgenote eveneens nog jong is. Bijgevolg acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde in de belangenafweging te stellen dat het hen vrij staat zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dat het afzonderen van verzoeker van diens familie in België nefast zou zijn voor het vervolmaken van zijn integratie in ons land en hem nog dieper in de put zou storten, houdt op zich geen argument in dat verzoeker zijn gezinsleven niet kan leiden in een ander land. Er is vooreerst moeilijk sprake van een “vervolmaking van een integratie” gezien de openbare ordeproblematiek van verzoeker. Bijkomend lijkt verzoeker hier zelf mee aan te geven dat hij, ondanks zijn meerderjarigheid, nog steeds niet in staat is zelfstandig in te staan voor zijn gedrag. De positieve getuigenissen van kennissen, die overigens in het kader van een andere procedure aan de gemachtigde werden voorgelegd, doen helaas geen afbreuk aan de veroordelingen en uitgebreide lijst van PV's voor onder meer ernstige feiten, zoals herhaaldelijk opzettelijke slagen en verwondingen.

Verzoeker vervolgt dat in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden zouden zijn aanvaard en bijgevolg dit gegeven onverenigbaar zou zijn met de stelling van de gemachtigde zich elders als gezin te vestigen.

De Raad merkt echter op dat in de ongegrondheidsbeslissing van 2 februari 2011 heel expliciet wordt gesteld : *“volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 11.04.2008 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden [...] De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid, namelijk de beweerde schending van art. 8 EVRM, de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 en de rechtspraak van de Raad van State en de bewering dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn, worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.”* Een tegenstrijdigheid of foutieve appreciatie kan hieruit bijgevolg niet blijken.

Waar verzoeker nog gewag maakt van een brutale stopzetting van zijn geslaagde integratie en duurzame bindingen, waarvan hij onbetwistbaar blij zou gegeven hebben en van een onherstelbare schade van door hem succesvol gedane moeite, moet de Raad herhalen dat met de veroordelingen voor onder meer opzettelijke slagen en verwondingen en de vaststelling dat deze feiten ook in 2013 nog werden geverbaliseerd, er zeer bezwaarlijk kan gesproken worden van een geslaagde integratie en succesvol gedane moeite. Verzoeker kan wel gevolgd worden waar hij stelt duurzame bindingen te hebben opgebouwd, onder meer met zijn echtgenote, doch daarvan is niet aangetoond dat de thans bestreden beslissing een onherstelbare schade zou teweegbrengen.

Waar de raadsman van verzoeker ter zitting voor het eerst ingaat op het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat *“betrokkene is gehuwd in 2014. Het getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de partner vanuit illegaal verblijf en met tal van feiten op zijn kerfstok een gezinssituatie te creëren, waaruit dan uiteraard ook een verblijfsrecht zou moeten voortvloeien”* of nog *“het staat het gezin immers vrij [...] of hun gezinsleven zo in te richten dat mevrouw verder in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest”*, kan de Raad verzoeker volgen dat deze uitlatingen ten zeerste ongepast zijn. De Raad moet echter opmerken dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, niet voor het eerst ter zitting op ontvankelijke wijze kunnen worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). De raadsman laat ter zitting na uiteen te zetten waarom hij niet reeds in zijn verzoekschrift deze nieuwe argumentatie heeft aangevoerd. Verzoeker is wel ingegaan op het motief dat het het gezin vrijstaat zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, doch daarvan oordeelde de Raad *supra* dat hierin geen onredelijkheid kan worden waargenomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat één van de doelstellingen die omschreven zijn in artikel 8, tweede lid van het EVRM, namelijk de bescherming van de openbare orde, nagestreefd wordt. Tevens blijkt dat het bestuur oordeelde dat de bedreiging die verzoeker voor de openbare orde vormt van dergelijke aard is dat zijn persoonlijke en familiale belangen niet kunnen primeren op de bescherming van de openbare orde en de weigering van verblijf dus nodig werd om de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Deze beoordeling is niet kennelijk onredelijk, noch partieel, onvolledig of onzorgvuldig, een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk. Evenmin kan in het licht van artikel 8 van het EVRM een schending van de formele of materiële motiveringsplicht worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES